

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA?

CONTACTS

SĂRBĂTORIND PAȘTELE

De ce contează atât
de mult Învierea

Am văzut, am
atins, am crezut
Povestea lui Toma

Eu știu
unde mă duc
Asigurarea
vieții veșnice

NOTA EDITORULUI IISUS, SALVATORUL ÎNVIAT

Johanna-Ruth Dobschiner a fost o tânără care a supraviețuit ocupației germane în Olanda în cel de-al Doilea Război Mondial ascunzându-se în poduri și după pereți falsi în casele membrilor rezistenței olandeze. Pe când se ascundea în casa lui Bastian Johan Ader, pastorul unei mici biserici și liderul unei celule a rezistenței, Johanna-Ruth a luat o Biblie de pe raftul său și a citit-o din scoarță în scoarță.

În Vechiul Testament a citit poveștile pe care le auzise și în casa ei de evrei ortodocși. Dar apoi, spre surprinderea ei, Biblia avea și o parte a doua, Noul Testament. Începând cu Evangheliile, ea a citit povestea uimitoare a unui bărbat pe nume Iisus! Pe măsură ce citea și-a imaginat că era unul dintre ucenicii Săi și îl urmează prin Palestina. A devenit sigură că El este Mesia și nu putea înțelege cum de nimeni nu îi spusese despre El!

A fost atât de îndurerată când a citit despre crucificarea, moartea și îngroparea Sa că a închis Biblia și a jelit șapte zile, după obiceiul evreiesc. De-abia mai târziu, când s-a horărit

să continue să citească, a descoperit cu bucurie că Iisus a înviat din morți! El chiar era Mesia! După ce a citit din Faptele Apostolilor poveștile primilor creștini a văzut că Hristos, prin Duhul Sfânt, trăiește în continuare în noi și și-a predat și ea inima și viața lui Iisus.

Numărul de Paște din acest an al revistei explorează înțelesul învierii. În articolul „Am văzut, am atins, am crezut”, Curtis Peter van Gorder descrie transformarea lui Toma necredinciosul în Apostolul Toma, când L-a atins pe Hristos înviat. Cu siguranță îți va plăcea și articolul lui Peter Amsterdam, care este o examinare detaliată a faptului că Hristos este Fiul lui Dumnezeu și mult așteptatul Mesia.

Fie ca acest Paște să ne aducă și nouă o bucurie asemănătoare cu cea a Johannei-Ruth când L-a descoperit pe Hristos înviat și să-i ajutăm și pe alții să ajungă să-L cunoască.

Gabriel și Sally Garia
Echipa de redacție

MIRACOLUL SPERANȚEI

JOYCE SUTTIN

Eu cred în înviere. Eu cred în fluturii care ies din încorsetarea de moarte a coconului. Eu cred în semințele florilor ce mor, care cad pe pământ și reînvie și ne reînconjoară cu frumusețe. Eu cred că noaptea întunecată ne conduce spre soare și că anotimpurile transformă somnul iernii în trezirea primăverii. Toată natura ne învață o lecție despre speranță.

Am făcut o plimbare azi de dimineață după furtună. Cerul era încă întunecat. Am mers doar fiindcă meteorologul confirmase că furtuna a trecut. Am ieșit din casă cu nori negrii deasupra mea și cu ramurile care scuturau picături pe când treceam pe sub ele.

Am mers vreo milă și, privind în jur, am simțit că vântul se întea. M-am gândit că poate prognoza meteo fusese greșită. Poate că furtuna se va întoarce. Dar mai apoi am privit în sus și am văzut o mică rază de soare. M-am bucurat și am continuat să mă plimb, rugându-mă pentru toți cei dragi mie pe care nu voi avea ocazia să-i văd în concediul acesta. Apoi am simțit că se încălzise și, când m-am uitat în sus, cerul era limpede. Era perfect fără nori și se întâmplase dintr-o dată. M-am uitat în jur să văd unde se duseseră norii dar nu i-am văzut niciunde. Soarele făcuse un mic miracol pentru mine. Am fost bucuroasă că mă pornisem prin credință, nu prin vedere, și astfel am

avut și binecuvântarea de a vedea această zi glorioasă de după furtună.

Este ceva deosebit când observi lumea curată de după furtună. Aerul este mai curat. Cerul este mai luminos. Oamenii sunt mai buni și puțin mai blânzi unul cu celălalt. Este minunat să vezi soarele după ploaie. Poate aduce un sentiment de recunoștință, fiindcă ne amintește că Domnul se îngrijește de noi și ne protejează prin furtună.

Dimineața asta aș fi putut să mă ascund în casă și să deplâng ziua aceasta singură. În schimb am decis să mă aventurez afară, iar Domnul mi-a dat o binecuvântare specială. Dumnezeu și-a arătat puterea, frumusețea și mila prin creația Sa și că putem învăța atât de multe din ea. Din nefericire, totuși, de multe ori suntem prea ocupați cu nenumăratele griji și cerințe de zi cu zi încât nu ne mai facem timp să ne oprim, să ascultăm păsările, să privim norii și să ne amintim că Dumnezeu protejează creaturile Sale, mari și mici.

Fie ca El să te binecuvânteze și pe tine azi, iar tu să-ți faci timp să simți miracolul speranței!

JOYCE SUTTIN ESTE PROFESOARĂ PENSIONARĂ ȘI SCRITOARE ȘI TRĂIEȘTE ÎN SAN ANTONIO, SUA.

SĂRBĂTORIND PAȘTELE

– De ce contează atât de
mult Învierea

PETER AMSTERDAM

De fiecare dată când sărbătorim Paștele comemorăm darul lui Dumnezeu al mântuirii. Din dragoste pentru umanitate, Dumnezeu a creat o cale prin care noi să intrăm în relație eternă cu El prin Fiul Său. Iisus a venit în lumea aceasta din dragoste, a trăit precum trăim noi și s-a dat să fie crucificat și a suferit pentru iertarea noastră. Moartea Lui a făcut posibil ca noi să îl cunoaștem cu adevărat pe Dumnezeu și să trăim cu El pentru totdeauna.

Noi știm că Iisus este Fiul lui Dumnezeu din întâmplările relatate despre El în Evangheliile. El a spus și a făcut numeroase lucruri care

au atestat faptul că El este Fiul lui Dumnezeu. Învierea Sa din morți, pe care o celebrăm la fiecare Paște, este dovada că El este tot ce a spus că este – că El este mult așteptatul Mesia și Fiul lui Dumnezeu.

Deși odată Iisus a menționat că El este Mesia, în general nu s-a referit la Sine în felul acesta. Titlul *Mesia* aducea idei preconceptuate în mințile oamenilor din vremea Lui și așteptări de natură politică. Susținând că este Mesia ar fi adus, probabil, conflicte premature cu liderii evrei și cu guvernul roman. Ar fi adus și așteptările ca Mesia să îi elibereze de opresiunea romană și să elibereze fizic poporul evreu.

Iisus s-a referit la Sine ca fiind *Fiul omului* de mai multe ori în Evangheliile, un titlu nemesianic din cartea lui Daniel, cu care evreii din vremea Lui erau familiari (Daniel 7:13-14). Referindu-se la Sine ca fiind Fiul omului, Iisus a putut vorbi despre misiunea Sa pe pământ – ceea ce includea suferința și moartea Sa, a doua Sa venire, rolul Său în judecată și viitorul Său glorios – fără să folosească titlul

Mesia care avea o mare încărcătură politică.

În Evangheliile, Iisus a fost singurul care a folosit titlul Fiul omului când s-a referit la Sine. El a folosit acest titlu să invoce autoritatea de a face ceea ce numai Dumnezeu poate face, adică de a ierta păcate. „Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, 'Scoală-te', a zis El slăbănogului, 'ridică-ți patul și du-te acasă' ” (Matei 9:6). El s-a referit la Sine în felul acesta și când le-a spus ucenicilor Săi că va urma să fie crucificat și apoi să învie în a treia zi (Matei 17:22-23).

Iisus a prevestit că, în calitate de Fiu al omului, El își va da viața pentru achitarea noastră: „Pentru că Fiul omului n-a venit să i se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20:28). Așa că El a fost crucificat, a murit și a fost îngropat – apoi a înviat din morți. Sacrificiul Său până la

moarte ne-a dat nouă viața veșnică (1 Petru 2:24).

Un alt mod în care a folosit Iisus denumirea Fiul omului a fost când a vorbit despre a doua Sa venire, atunci când se va întoarce să-și stabilească conducerea Sa și să pronunțe judecata. Cartea Daniel vorbește despre „unul ca un fiu al omului” care a venit pe norii cerului (Daniel

7:13). Face referință la o figură umană cu autoritate, glorie și reverență, iar împărăția eternă evocă o imagine de putere rezervată doar lui Dumnezeu.

Iisus este numit și Fiul lui Dumnezeu, atât de El cât și de alții. Acest statut apare de-a lungul evangheliilor, mai ales în ceea ce a spus El despre Sine. Din Evangheliile înțelegem că El era din eternitate cu Tatăl înainte de creația lumii, fiind Cuvântul lui Dumnezeu, și că El a făcut toate lucrurile. Apoi Cuvântul s-a întrupat în persoana lui Iisus, care, prin viața pe care a trăit-o ne-a învățat despre Dumnezeu și despre iubirea Sa. „Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14).

Ni se spune despre El că este Fiul prin istorisirile despre nașterea Sa, despre faptul că paternitatea Lui vine direct de la Dumnezeu prin concepția de la Duhul Sfânt, și de aceea El este numit Fiul lui Dumnezeu (Luca 1:31-35). L-au numit Iisus, ceea ce înseamnă „Iahve este mântuirea” – Iahve fiind unul dintre numele folosite de evrei pentru Dumnezeu.

Când Iisus a fost botezat de Ioan Botezătorul în Râul Iordan la începutul misiunii Sale, vocea lui Dumnezeu a afirmat: „Acesta este

Fiul Meu preaiubit în care îmi găsesc plăcerea” (Matei 3:16-17). Aproape de sfârșitul misiunii Sale, când a avut loc schimbarea la față, Dumnezeu a afirmat din nou că El este Fiul Său (Matei 17:5).

Iisus a avut o relație unică cu Tatăl deoarece îl cunoștea așa cum numai Fiul l-ar putea cunoaște. Când a fost întrebat de liderii evrei dacă El este Fiul lui Dumnezeu, El a răspuns afirmând: „Marele preot L-a întrebat iarăși și i-a zis: 'Ești Tu, Hristosul, Fiul Celui binecuvântat?' 'Da, sunt' i-a răspuns Iisus. 'Și vei vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii și venind pe norii cerului' ”(Marcu 14:61-62).

Afirmația pe care Iisus a făcut-o despre Sine și despre relația Sa cu Dumnezeu, pretinzând că este egal cu Dumnezeu, acceptând câteodată să fie venerat (Matei 14:33) și susținând că face munca Tatălui, au fost considerate blasfemii de către cei care i se opuneau. Liderii religioși evrei L-au considerat pe Iisus un mesia fals și că trebuie să moară pentru ca românii să nu le distrugă nația din cauza Lui (Ioan 11:47-50). Deși evreii nu aveau autoritatea să-L ucidă pe Iisus, puteau să-L crucifice cu autorizarea romanilor. Presupusul mesia fals, cel care a pretins că este Fiul lui Dumnezeu, a fost crucificat, iar problema a părut să fie rezolvată.

Însă apoi... El a înviat din morți. Iar învie-

rea Lui a dovedit că tot ce a spus că este, toată autoritatea pe care susținea că o are – mesianică, putere și stăpânire, și calitatea de Fiul – era adevărată. Iisus *este* ceea ce spune că este.

Dacă Iisus nu ar fi înviat, n-ar fi existat Învierea și tot ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu spusese despre El ar fi fost fals. Credința noastră, după cum spunea Pavel, ar fi fost fără valoare (1 Corinteni 15:14). Însă învierea dovedește că, credința noastră este inestimabilă. Dovedește că Iisus este Dumnezeu Fiul.

Datorită învierii, suntem asigurați că, prin credința în Iisus, avem viața veșnică. În asta constă Paștele. De aceea este o zi de slavă și de mulțumire către El, pentru sacrificiul Său măreț, pentru că și-a dat viața pentru noi. De aceea este o zi de slujire lui Dumnezeu pentru planul minunat pentru mântuire. De aceea Paștele este o zi minunată să-ți stabilești un angajament personal să împarți vestea bună că Iisus s-a născut și că oferta Lui gratuită de mântuire este valabilă pentru toți cei care îl primesc. Paște Fericit!

PETER AMSTERDAM ȘI SOȚIA LUI, MARIA FONTAINE, SUNT DIRECTORII ORGANIZAȚIEI THE FAMILY INTERNATIONAL, O COMUNITATE CREȘTINĂ DE CREDINȚĂ. ADAPTAT DUPĂ ARTICOLUL ORIGINAL.

O CĂSUȚĂ BUNĂ

MARIE ALVERO

Recent am cumpărat o căsuță din 1960 ca proprietate de investiție. Sincer mă întreb cât de buni investitori suntem noi fiindcă acest proiect cu căsuța nu prea merge așa cum am sperat. Ne-a luat mult timp, bani și jale și nu ne-a prea adus profit.

Când am cumpărat-o știam că necesită multe reparații, de aceea eu și soțul am lucrat la ea la fiecare sfârșit de săptămână toată vara trecută. Am menționat că este o casă fără aer condiționat în vara texană? Eram murdari, transpirați, bosumflați și lefteri, dar ne investeam toți banii și toată energia fiindcă am crezut că această casă avea să fie o investiție ce va merita pentru viitorul nostru. Deși încă urmează să vedem cum vom beneficia de această investiție, iată principiul investiției: Găsești o căsuță veche și urâtă, pui în ea timp și bani și sperii ca în final să merite sacrificiul.

Te întrebi vreodată ce anume în legătură cu tine, sau cu mine, îl face pe Iisus să gândească: „Asta a meritat sacrificiul Meu!” Romani 5:8 spune: „Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi”. El a făcut lu-

crul acesta *înainte* ca noi să fim curățați, *înainte* să se vadă că avem valoare, *înainte* să arătăm că avem potențial. Acesta este adevărul cel mai uimitor! Fiindcă Dumnezeu ne iubește, fiecare ființă umană are o valoare inestimabilă, nu prin ceea ce este, ci prin dragostea Sa.

Când mi-am făcut timp să mă gândesc la asta, uimirea m-a copleșit. Uneori uit. Uneori sunt prinsă cu lucrurile din lumea asta încât uit că ar trebui să fiu moartă în păcat, separată de Dumnezeu, fără speranță sau iubire sau har, dacă Iisus n-ar fi luat povara păcatului meu. Dar datorită sacrificiului Său pe cruce eu sunt adoptată de Dumnezeu.

Eu nu sunt o casă veche care are nevoie de reparații *înainte* ca să fie prețuită. Eu *sunt* deja prețuită fiindcă Hristos a murit pentru mine. Încearcă să atingi această bucurie și înțelegere împreună cu mine!

MARIE ALVERO A FOST MISIONARĂ ÎN AFRICA ȘI MEXIC. ÎN PREZENT EA TRĂIEȘTE FERICITĂ ȘI ACTIVĂ CU SOȚUL ȘI COPIII EI ÎN TEXAS, SUA.

PUTEREA IERTĂRII

SIMON BISHOP

Iertarea este un subiect amplu, cu multe aspecte. Am citit multe pe acest subiect de-a lungul anilor dar continui să găsesc loc de aprofundare pe măsură ce apar ocazii noi de a-mi pune învățăturile în practică.

În ceea ce privește a-i ierta pe alții s-au publicat multe în ultimii ani despre beneficiile psihologice și emoționale ale capacității tale de a putea ierta. Poate elibera persoana de mânie, anxietate, amărăciune etc. Îl poate ajuta să meargă mai departe în viață și să nu rămână blocat în trecut. Toate acestea sunt adevărate și ar trebui să fie o motivare pentru fiecare dintre noi de a ierta, chiar și numai pentru că ne este benefic nouă, chiar și atunci când nu simțim să iertăm.

Dar în calitate de ucenici ai lui Hristos avem un alt motiv pentru a ierta, unul mai mare. Este pentru că și noi am fost iertați de Dumnezeu pentru fiecare păcat și fiecare greșeală pe care am făcut-o sau pe care o vom face. Ni s-au șters toate cu buretele. De aceea, avem obligația înaintea lui Dumnezeu de a-i ierta pe alții. Lucrul

acesta a fost exprimat de Iisus când i-a învățat pe ucenici cum să se roage: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri” (Matei 6:12). Iisus a continuat prin a spune „Dacă iertați oamenilor greșelile lor și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre” (Matei 6:14-15).

În Matei 18 Iisus a spus o poveste care ilustrează acest concept: Un servitor datorator regelui 10,000 de talanți. (Un talant era estimat cam la 6,000 de dinari, sau aproximativ salariul pe 10 ani de muncă, deci 10,000 de talanți ar fi echivalentul a 100,000 de ani de muncă, o sumă astronomică!)

Când servitorul nu a putut plăti, regele a ordonat ca el și familia lui să fie vânduți ca sclavi până va plăti datoria completă. Servitorul căzu cu fața la pământ și imploră milă. Când văzu acestea, regele decise să îi ierte complet datoria și să îl elibereze pe servitor.

În drum spre casă servitorul iertat se întâlnește

Iertarea arată milă; este dragostea în acțiune – nu este o dragoste ce se bazează pe sentimente, ci pe o decizie, o alegere intenționată de a-L asculta pe Dumnezeu. – *Joyce Meyer*

Merii produc mere, grâul produce grâu, iar oamenii iertați iartă oameni. – *Max Lucado*

A ierta înseamnă a elibera un prizonier, ca apoi să descoperi că acel prizonier erai chiar tu. – *Lewis B. Smedes*

cu un alt servitor care îi datora 100 de dinari (echivalentul salariului pe trei luni și jumătate), îl luă de gât și îi ceru să îi plătească imediat datoria. Celălalt servitor îl imploră să aibă milă de el și să îi mai dea timp să plătească. Însă el îl târî pe om la închisoare și se asigură că nu o să fie eliberat până când datoria nu era plătită în întregime.

Alți servitori au văzut cele întâmplate și au spus regelui, care îl chemă apoi pe servitorul iertat și îi spuse: „Rob viclean! Eu ți-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat. Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău cum am avut eu milă de tine? Și stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna chinuitorilor, până va plăti tot ce datora” (Matei 18:32-34).

Iisus și-a încheiat povestea cu aceste cuvinte: „Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său” (Matei 18:35).

Uneori am auzit oameni spunând că celălalt nu îi datora așa de mult, însă salariul pe trei luni și jumătate este substanțial. Este doar nesemn-

ficativ în comparație cu cealaltă datorie, ceea ce cred că era ideea. Poate că lucrurile care ni se cer să le iertăm la alții sunt foarte mari și grave, dar dacă am știți cu adevărat toate pentru câte am fost *noi* iertați de Dumnezeu, atunci iertarea altora ar deveni mai ușoară.

Acest Paște poate fi un timp de reflecție despre iubirea și iertarea lui Dumnezeu și să ne cercetăm inimile ca să vedem dacă nu este cineva pe care nu l-am iertat încă. Unul dintre lucrurile care mă ajută pe mine este să-mi amintesc că iertarea nu este o emoție; nu trebuie să simțim că vrem să iertăm. Și nici nu trebuie să ne îngrijorăm că ar fi ceva greșit dacă după ce iertăm încă simțim emoții negative în legătură cu acea persoană. Dacă continuăm să ne susținem decizia de a ierta, putem avea încredere că acele sentimente negative se vor atenua, iar la un moment dat vom avea și dovada că am iertat din toată inima.

SIMON BISHOP ESTE MISIONAR PERMANENT ȘI DESEĂȘOARĂ ACTIVITĂȚI UMANITARE ÎN FILIPINE.

„AM VĂZUT, AM ATINS, AM CREZUT”

CURTIS PETER VAN GORDER

Dacă Toma ne-ar putea povesti ce a simțit când Iisus a fost crucificat, îngropat și apoi a înviat din morți, probabil că ar povesti cam așa...

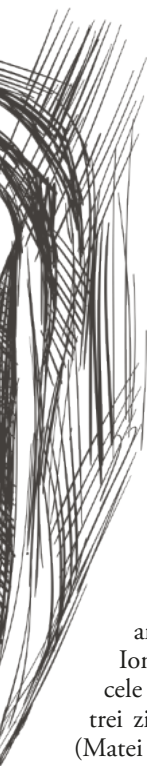
Mulți oameni citesc Evangheliile și se gândesc cât de minunat a fost să fii unul dintre discipolii lui Iisus, mai ales unul dintre cei doisprezece pe care El i-a ales să-i fie cei mai apropiați când a învățat oamenii și a făcut miracole. Cei trei ani și jumătate cu Învățătorul au fost minunați, pentru că El a fost minunat – perfect, de fapt.

Însă nu a fost nimic mai deosebit și mai minunat în legătură cu noi, ucenicii, iar defectele noastre s-au văzut și mai clar în lumina prezenței Sale. Pe Petru îl lua gura pe dinainte și era impetuos. Iacov și Ioan aveau tendința să se lase duși de prea mult zel. Filip era un realist dur. Iar eu? Fiindcă am pus la îndoială puterea lui Dumnezeu după ce Iisus a înviat din morți și am vorbit despre asta, numele meu a devenit sinonim cu scepticismul.

Nu este un nume cu care să mă mândresc și

nici moștenirea pe care aș fi ales să o las în urma mea, dar sunt cel puțin bucuros dacă experiența mea îi ajută pe alții. Dacă ai și tu îndoieli în legătură cu Iisus sau cu Biblia, sau cu puterea lui Dumnezeu, sau cu iubirea Sa, această poveste este pentru tine.

După ce Iisus a fost crucificat iar trupul Său a fost așezat să se odihnească, noi ne-am ascuns, de frică, ca nu cumva dușmanii Lui să vină și după noi. Când m-am întâlnit din nou cu ceilalți discipoli, în seara celei de-a treia zi, mi-am dat seama că se întâmplaseră multe în lipsa mea. Toți au început să vorbească în același timp: „L-am văzut pe Iisus!”, „Este viu!”, „Este adevărat! Este real!”, „Și eu L-am văzut!”

Petru a încercat să mă ajute să înțeleg. „Stăteam înghesuïți aici, încercând să înțelegem ce s-a întâmplat cu Domnul, când Maria a intrat pe ușă cu răsuflarea tăiată.”

„Am mers la mormânt să-i ungem trupul”, a spus Maria „dar când am ajuns, piatra era dată la o parte și trupul Lui dispăruse!”

„Am crezut că era doar o poveste ciudată”, continuă Petru. „Dar ea a continuat să insiste să mergem și noi și să vedem cu ochii noștri, iar eu și Ioan ne-am dus. Și am găsit cum a spus ea. Mormântul era gol, mai puțin fâșiile de pânză cu care fusese înfășurat! La întoarcere mi-am amintit de ce ne spusese El: 'După cum

Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului' (Matei 12:40) și am început să mă întreb dacă nu cumva Iisus chiar a crezut din morți.”

Vocea lui Petru a crescut în intensitate de emoție. „Apoi s-a întâmplat cel mai uimitor lucru! Dintr-o dată Iisus a stat chiar acolo unde stai tu acum! Ne-a arătat găurile cuielor din mâinile Sale și rana din coasta Lui.”

Îndoielile mele au acoperit restul cuvintelor lui Petru. *Imposibil!*

Alți doi au povestit lucruri asemănătoare despre întâlnirea cu un străin misterios pe drumul spre Emaus. Cleopa vorbi în numele celor doi.

„Eram aici când Maria a venit și a spus că ea și celelalte femei au găsit mormântul gol și că au văzut un înger care le-a spus că Iisus era viu. Apoi noi doi ne-am dus la Emaus, triști și confuzi despre ce s-a întâmplat cu Iisus, așa cum ești și tu acum. Pe drum am întâlnit un om care ne-a explicat profețiile din Biblie despre moartea lui Mesia, iar aceste profeții se potriveau exact lui Iisus! Dintr-o dată ne-am dat seama că străinul era Iisus și, în clipa următoare, El a dispărut!”

„Nu cred!” am spus eu. „Cred că vă imagi-

nați toate astea – vedeți ce vreți să vedeți”. I-am rugat să fie mai raționali. „Și eu îl iubesc cum îl iubiți și voi. Nu vă dați seama ce ridicol este ceea ce spuneți? Vreau să văd și să ating eu însumi găurile din mâinile Sale și rana din coasta Sa înainte să cred că este viu!”

Opt zile mai târziu eram iar cu toții împreună, când s-a arătat cineva intrând prin zid! Era Iisus! A venit direct la mine, mi-a zămbit și mi-a arătat rănile din mâinile Sale. „Toma, pune-ți degetul aici” a spus El.

Mi-am amintit de cuvintele mele din săptămâna trecută și m-am rușinat. El nu fusese acolo când le spusese celorlalți că nu voi crede până nu voi vedea și nu îl voi atinge eu însumi, dar a știut, așa cum El a știut întotdeauna cele mai adânci gânduri și sentimente ale mele.

Mi-a luat mâna într-a Lui și mi-a spus: „Pune-ți degetul în rana din coasta Mea și crede”.

Iar eu mi-am pus și în clipa aceea toate îndoielile mele s-au risipit. Am văzut. Am simțit. Dar și mai minunat este că L-am privit în ochi – ochii Lui plini de iubire și de compasiune. Iubirea Lui pentru mine nu se diminuase din cauza scepticismului meu. Am fost rușinat de necredința mea, însă iubirea Lui mi-a șters îndoielile și rușinea.

Da, am fost binecuvântat să fiu în prezența Sa, să îl aud predicând, să îl văd făcând miracole și să îl aud strigându-mă pe nume. Am fost binecuvântat să-L văd și să-L ating pe Mântuitorul înviat, să fiu reasigurat de iubirea Sa pentru mine și să aud de pe buzele Lui că toate păcatele mele au fost iertate. Însă tu ai o binecuvântare și mai mare. Așa cum mi-a spus El: „Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut” (Ioan 20:29).

CURTIS PETER VAN GORDER ESTE SCENARIST ȘI MIM ȘI A PETRECUT 47 DE ANI ÎN ACTIVITĂȚI MISIONARE ÎN 10 ȚĂRI. EL ȘI SOȚIA LUI, PAULINE, TRĂIESC ACUM ÎN GERMANIA.

SALLY GARCIA

SPERANȚA RAIULUI

„Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui. Nașterea își are vremea ei și moartea își are vremea ei” a scris Solomon (Eclesiastul 3:1-2). Se pare că acest mod de a privi viața și moartea era obișnuit în trecut.

Copiii creșteau în mediul rural și erau obișnuiți să vadă ciclul vieții. Vedeau animalele cum se nasc și cum animalele lor preferate de la fermă mor. Copiii mai mari se îngrijeau de frații mai mici dar și de bunici, care deveneau tot mai slăbiți cu trecerea anilor.

Când ascultăm imnuri evanghelice clasice nu-i de mirare că reappare tema raiului, să fii cu Iisus și să fii reunit cu cei dragi. Oamenii au nevoie de această mângâiere și speranță.

Odată, pe când aveam 10 ani, am mers cu bunicul când își făcea treburile la ferma lui micuță. Îl adoram pe bunicul și nu pierdeam nicio ocazie de a fi în preajma lui. În timp ce îl priveam cărând apă pentru vite am auzit o voce interioară care mi-a spus: „Bunicul tău va fi primul din familia ta care va muri”. Nu mai auzisem niciodată până atunci o voce interioară ca aceasta, dar știam că este reală; și, mai mult ca sigur, pe când aveam 12 ani, el a murit subit.

Nu mă gândisem până atunci că ar fi o altă viață după asta, dar de dorul bunicului am în-

ceput să am întrebări. Mergeam cu bicicleta până la cimitir și stăteam la mormântul bunicului și mă întrebam unde era și dacă mă putea vedea. Mi-ar fi plăcut să am în acel moment speranța Raiului!

Cuvintele pe care le auzisem în inima mea mi-au fost o mângâiere. Nu le înțelesesem, dar vocea aceea suavă m-a pregătit pentru pierderea bunicului meu drag. Fără acea premoniție probabil că aș fi fost devastată.

Câțiva ani mai târziu mi-am deschis viața lui Hristos, iar acea voce cerească a ajuns să îmi fie o tovarășie constantă. Îmi amintesc că bunicul era un om al credinței și trăiesc cu liniștea sufletească că într-o bună zi îl voi revedea.

Noi doar trecem prin această lume temporară și suntem în drum spre un loc unde „lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2:9). Mă rog să putem să ne trăim cu toții viețile în pregătire pentru Rai.

SALLY GARCÍA ESTE ÎNVĂȚĂTOARE, SCRITOARE, TRADUCĂTOARE, MISIONARĂ ȘI MENTOR. EA LOCUIEȘTE ÎN CHILE ÎMPREUNĂ CU SOȚUL EI, GABRIEL, ȘI ESTE AFILIATĂ CU ORGANIZAȚIA THE FAMILY INTERNATIONAL.

EU ȘTIU UNDE MĂ DUC

MARIE KNIGHT

O parte din munca mea este să ofer alinare și încurajare celor care trec prin momente dificile. Pentru mulți oameni, pierderea unei persoane dragi este o experiență incredibil de dureroasă.

Am observat că pot să-i alin și să-i încurajez pe cei care jlesc cu aceste cuvinte ale lui Iisus: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi” (Ioan 11:25). Cuvintele mângâietoare din Biblie sunt pentru noi prin sacrificiul iubirii lui Iisus, când El a murit pe cruce pentru păcatele noastre. Raiul este real. Este un loc în care nu va mai fi durere, moarte sau suferință și unde toate lacrimile vor fi șterse (Apocalipsa 21:4). Cu siguranță că ne vor lipsi cei dragi nouă, dar avem speranța vieții de apoi.

Dar când vorbesc cu cineva care nu crede în Dumnezeu sau în Iisus, ce i-aș putea spune? Ce alinare i-aș putea da? Când mă gândesc cum ar fi dacă nu aș cunoaște eu adevărul iubirii și iertării lui Iisus, și despre locul meu cu El în Rai, mă cuprinde deznădejdea. Ce contrast mare este între a crede că nu te așteaptă altceva decât un mare gol de ne-existență sau a crede în speranța vieții veșnice, acolo unde vom trăi într-un măreț oraș ceresc, luminat de slava lui

Dumnezeu! (Vezi Apocalipsa 21:23.)

Cu ceva timp în urmă fiica mea, adolescență, a avut o conversație despre moarte cu un domn. El era agnostic și spunea că îi este foarte frică de moarte și că nu a întâlnit pe cineva care să nu se teamă într-o oarecare măsură de moarte. A întrebat-o pe fiica mea dacă ea se teme de moarte, la care ea i-a răspuns cu convingere: „Nu, fiindcă știu unde mă duc!” Domnul respectiv a fost surprins de siguranța afirmației ei și a întrebat-o: „Cum poți să știi?” La care ea a răspuns: „Fiindcă așa spune Biblia: ‘Cine crede în Fiul are viața veșnică’ (Ioan 3:36)”.

Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, face diferența între speranță și teamă când vine vorba de moarte.

Iisus te iubește. El tânjește să locuiască în inima ta dacă doar îți deschizi viața Lui. Te poți ruga această rugăciune simplă:

Dragă Iisus, Te rog să mă ierți pentru păcatele mele. Cred că Tu ai murit pentru mine. Te invit în viața mea. Te rog să mă umpli cu iubirea Ta și cu Duhul Tău cel Sfânt. Ajută-mă să Te iubesc și să-i iubesc pe ceilalți oameni și să trăiesc după adevărul din Biblie. Amin.

CELEBRAREA SUFERINȚEI

CHRIS MIZRANY

În această perioadă a anului avem o ocazie unică – aceea de a celebra suferința. Este atât un moment solemn, cât și de bucurie, fiindcă marcăm moartea groaznică și învierea glorioasă a lui Iisus și ne ridicăm inimile cu recunoștință pentru mărșălețul dar, nemeritat, al mântuirii.

Este o celebrare unică fiindcă semnul credinței noastre este un obiect al durerii și al morții – crucea. Este punctul central în nenumărate imnuri, pandantive și picturi și, în mare parte, a fost o construcție simplă din lemn, crăpată de cuie și plină de urme de sânge. Acum este semnul nostru sfânt, nu fiindcă este special, ci datorită celui care a atârnat pe ea.

Iisus a trecut prin atâta suferință, durere și tristețe că mă înfior și când mă gândesc la asta. Avem atâtea pentru care să fim recunoscători, mai multe decât putem cuprinde cu mințile noastre, căci mântuirea sufletelor noastre este o răscumpărare atocuprinzătoare, iar noi, cei care am acceptat sacrificiul lui Iisus, nu vom mai umbla singuri niciodată. Ce liniștitor! Ce bucurie, atât acum cât și pentru totdeauna!

Însă mângâierea și bucuria noastră au venit cu un cost uriaș pentru Fiul lui Dumnezeu. El a plâns cu lacrimi de sânge. A fost trădat, batjocorit și bătut. Din cauza acestor dureri și chinuri Iisus a simțit ca și cum Tatăl Său L-a părăsit. A fost cu adevărat oribil și mă înfior

când că gândesc că le-a făcut pe toate pentru mine. Și pentru tine.

Doar Dumnezeu în trup uman putea transforma o suferință atât de brutală într-o victorie, în victoria tuturor timpurilor, într-o celebrare de neegalat! Căci, în timp ce ne amintim că Iisus a murit pentru noi, ne amintim și de magnifica Sa înviere!

Fiecare Paște ne reamintește că Dumnezeu lucrează ca toate lucrurile să fie spre bine pentru cei care îl iubesc (Romani 8:28) și că fiecare dintre „crucile” noastre poate deveni o expresie minunată a puterii Sale, dacă nu renunțăm (Luca 9:23-24). S-ar putea să ne simțim bătăuți și osteniți, însă suferința noastră nu este fără scop. Dumnezeu poate să o folosească pentru a-i ajuta pe alții (2 Corinteni 1:4), să ne transforme și să schimbe lumea noastră. Și, din fericire, Domnul nostru nu ne dă niciodată mai mult decât putem îndura cu ajutorul Său (1 Corinteni 10:13).

Paștele este momentul în care i-am putea mulțumi lui Iisus. Deoarece știm finalul fericit, azi putem prețui crucea dură, fiindcă se va transforma într-o coroană eternă!

CHRIS MIZRANY ESTE MISIONAR, FOTOGRAF
ȘI DESIGNER WEB CU HELPING HAND ÎN
CAPE TOWN, AFRICA DE SUD.

SUNETUL PAȘTELUI

ROSANE PEREIRA

Primele mele amintiri despre Paște sunt de la grădiniță; învășasem un cântecel drăguț despre un iepuraș pe care să-l cântăm părinților. Apoi, la școala duminicală, când am văzut filme despre viața lui Iisus, despre crucificare și înviere, mi-am acoperit întotdeauna ochii la scena crucificării. Mă făcea să plâng și nu înțelegeam de ce a trebuit să fie așa.

La 18 ani am avut o experiență personală cu Iisus și am început să studiez Evangheliile. Cu ajutorul profesorului meu și a Duhului Sfânt, am început să înțeleg multe adevăruri despre viață, iar speranța că într-o bună zi voi merge într-un loc minunat, numit Rai, ca să fiu cu Tatăl meu ceresc pentru totdeauna a început să-mi vindece inima frântă, să mă umple cu credință și să-mi dea un scop în viață. Apoi m-am căsătorit, am avut copii și mi-am dedicat timpul slujirii lui Dumnezeu și povestind și altora despre Iisus.

Cu vreo 15 ani în urmă am mers odată la slujba de Paște de la ora 6 dimineața de la biserica mea locală. Biserica era înțesată de oameni și după ce corul a cântat câteva cântece, o tânără de 13 ani a cântat un solo despre crucificare.

Descria pas cu pas procesul nedrept al lui Iisus și drumul Său pe Via Dolorosa. După fiecare set de versuri, refrenul spunea:

„Ai făcut totul pentru mine, Doamne; ai făcut totul pentru mine!”

Au început să-mi curgă lacrimi pe obraz incontrolabil. Dar acum nu erau lacrimi de tristețe, ci de recunoștință. Am fost copleșită cu recunoștință pentru ceea ce a îndurat Mântuitorul meu pentru mine!

În sfârșit înțelesesem întreaga semnificație a Paștelui. Era sunetul învierii, sunetul renașterii, sunetul victoriei. Al iernii care se transformă mereu în primăvară. Felul în care Dumnezeu poate lua chiar și cel mai oribil lucru care s-a întâmplat vreodată și îl poate transforma în cel mai minunat lucru pentru întreaga umanitate! Și, într-un sens mai larg, felul cum poate lua o viață frântă și cum o poate reface într-un lucru așa de minunat!

ROSANE PEREIRA ESTE PROFESOARĂ DE ENGLEZĂ ȘI SCRITOARE ÎN RIO DE JANEIRO, BRAZILIA

A close-up photograph of a woman with her eyes closed, wearing a white headscarf. Her face is partially covered by the fabric. She has a peaceful expression. Two hands are visible: one is resting on her forehead, and another is resting on her hand. The background is a soft, out-of-focus light color.

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

Pentru tine – cu dragoste

Te iubesc. Este așa de simplu. Te cunosc pe tine și tot ce ține de viața ta și de experiențele tale și Mă îngrijesc de tine. Eu înțeleg provocările vieții cu care te confrunți în fiecare zi, când iei decizii și încerci să găsești cum este cel mai bine să îți trăiești viața și să prosperi. Să îți amintești întotdeauna că poverile pe care le porți pot fi ușurate dacă vii la Mine (Matei 11:28-30).

Deși viața ta își continuă cursul și într-o bună zi vei muri, tu, cel adevărat, – spiritul tău, care trăiește în limitarea trupului tău – va trăi pentru totdeauna. De aceea nu merită să te străduiești pentru lucrurile materiale, fiindcă într-o bună zi le vei lăsa în urmă. Lucrurile care merită cu adevărat transcend materialul: dra-

gostea, bunătatea, mila, dăruirea.

Deci, fă bine. Fii bun. Dăruiește cu generozitate. Iubește-ți familia, prietenii, vecinii și cei pe care-i întâlnești în viața ta de zi cu zi. Arată milă, bunătate și compasiune, căci astfel Mă arăți pe Mine altora.

Te-am iubit cu o dragoste nepieritoare – o dragoste atât de mare încât am venit pe pământ, am luat forma umană și mi-am dat viața pe cruce pentru răscumpărarea ta. Eu sunt învierea și viața și oricine crede în Mine și Mă primește nu va muri niciodată (Ioan 11:25-26). Deci, când ajungi la sfârșitul vieții tale, vei ajunge la casa ta cerească, acolo unde domnesc dragostea, bucuria, pacea și adevărul.